

Arrest

nr. 316 155 van 7 november 2024
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 juni 2023 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 21 november 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CG) neemt op 15 juli 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest van 29 november 2021 met nr. 264 481 eveneens de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het tegen dit arrest ingediende cassatieberoep wordt door de Raad van State toelaatbaar verklaard op 7 juni 2022.

1.2. Op 7 januari 2022 treft verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

1.3. Verzoeker dient op 22 februari 2023 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 27 juni 2023 neemt verweerder een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.02.2023 werd ingediend door :

*[B.M.M.] (R.R.: [...])
nationaliteit: Iran
geboren te [...] op [...]
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van opthoud in het buitenland.

Op 21.11.2018 diende betrokkene een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 01.12.2021 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 30.12.2021 diende betrokkene een procedure in bij de Raad van State (RvS). Deze is nog hangende en is een niet- schorsende procedure. De duur van deze procedure – namelijk iets meer dan 3 jaar – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene beweert dat de behandeling van zijn asielaanvraag onredelijk lang duurde. Er dient opgemerkt te worden dat onder asielpcedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielpcedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure.

Wat de verwijzing naar de zaak Jeunesse v. Nederland arrest van 3 oktober 2014 betreft alsook wat het invoeren van art. 8 van het EVRM, art. 7 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie en art. 22 van de Belgische Grondwet betreft dient er opgemerkt te worden dat deze verwijzing en artikels hier niet van toepassing zijn daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven, noch dat zijn eventuele sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de aangehaalde artikels. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de eventuele familiale en/of sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Vervolgens verwijst betrokkene naar art. 8 EVRM en dit omwille van het privéleven en dat hij blijf zou kunnen geven van talrijke duurzame sociale contacten in België. Ter staving legt hij diverse steunbetuigingen en getuigenverklaringen voor. Echter, uit deze steunbetuigingen en getuigen-verklaringen is niet uit te maken dat de opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die onder de bescherming van art. 8 EVRM zou moeten vallen. Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich

meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de RvV het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen".

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene ruim 25 jaar in Iran heeft verbleven en bijgevolg kunnen de opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Wat betreft de verwijzing naar het recht op het volgen van onderwijs of opleiding (EHRM, 16.12.1992; Niemitz t. Duitsland), betrokkene toont niet aan hoe dit recht geschonden zou zijn. Betrokkene heeft namelijk opleidingen gevolgd.

Betrokkene verwijst naar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat Spanje heeft veroordeeld omdat het de verschillende persoonlijke en gezinsomstandigheden niet tegen elkaar heeft afgewogen bij het bevel tot uitzetting van langdurig ingezetenen (EHRM, nr. 76550/13 45938/14, Saber en Boughassal tegen Spanje, 18.12.2018). Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) is met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Tot slot verwijst betrokkene naar art. 23 van de Belgische Grondwet en art. 24 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De loutere verwijzing naar art. 23 van de Belgische Grondwet en art. 24 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie vormt echter geen buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan welke rechten zouden geschonden worden indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

Betrokkene verklaart dat zijn centrum van belangen in België ligt. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn belangen zodanig hecht zijn dat zij een tijdelijke terugkeer om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen onmogelijk zouden maken, waardoor er geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene bij zijn VIB dd. 21.11.2018 verklaarde dat zijn ouders alsook een broer en zus in Iran verblijven. Betrokkene toont niet aan dat zijn familieleden niet meer in Iran zouden verblijven, noch dat hij niet tijdelijk bij deze familieleden zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Betrokkene haalt aan zijn land te zijn ontvlucht uit vrees voor vervolging op grond van zijn geloof, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

De overige aangehaalde elementen (het onafgebroken verblijf sinds 06.11.2018, dat hij gewerkt heeft als arbeider in de garage [F.C.], dat hij gewerkt heeft als arbeider in het bedrijf [B.], dat hij ingeschreven staat bij het FOREM als werkzoekende, dat hij een Belgische rijbewijs heeft, dat hij een beroeps-opleiding heeft gevolgd, dat hij Franse lessen heeft gevolgd, de duurzame en serieuze banden met de Belgische maatschappij, de vrienden- en kennissenkring, de burgerschapstraining door het Rode Kruis, dat hij betrokken is bij de protestantse kerk van Doornik en er deelnam aan de organisatie van verschillende evenementen, dat hij gedoopt werd op 21.01.2019, dat hij actief is in het Rode Kruiscentrum waar hij verblijft) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.5. Verweerder treft op 27 juni 2023 ook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt

"De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [B.M.M]

geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Iran

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als [B.M.]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene heeft geen kinderen.

Het gezins- en familieleden : Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven.

De gezondheidstoestand : Betrokkene haalt geen medische elementen aan.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

[...]"

1.6. De Raad van State verworpt het in punt 1.1. bedoelde beroep bij arrest van 22 januari 2024 met nummer 258.518.

1.7. Verzoeker dient op 13 februari 2024 een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 8 juli 2024 verklaart het CG dit volgend verzoek niet ontvankelijk. Het tegen deze beslissing bij de Raad ingestelde beroep is momenteel hangende en gekend onder rolnummer 321 172.

1.8. Bij arrest nr. 316 154 van 7 november 2024 verworpt de Raad het beroep gericht tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker de schending op van:

“- artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (hierna: "EVRM");

- artikelen 7 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest");

- artikelen 9bis, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;

- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen;

- het fundamentele recht op een eerlijke administratieve procedure en de rechten van de verdediging, met name vastgelegd in de algemene beginselen van administratief recht van behoorlijk bestuur, waaronder het beginsel van hoor en wederhoor (een beginsel van Belgisch en Europees recht) en de plicht tot zorgvuldigheid en voorzichtigheid."

Na een theoretische uiteenzetting onder punt "1. In rechte" van het verzoekschrift verstrekt hij volgende concrete toelichting bij het middel onder punt "2. Onderdelen van het middel":

"[...]

2.1. EERSTE ONDERDEEL

Verwerende partij schendt artikel 9bis Vw, artikelen 3 en 8 EVRM, en de motiveringsplichten en door niet op passende wijze rekening te houden met de bij de Raad van State aanhangige beroepsprocedure en met het feit dat verzoeker nog steeds een asielzoeker is.

De bestreden beslissing viseert deze asielprocedure als volgt:

"Op 21.11.2018 diende betrokkene een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 01.12.2021 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 30.12.2021 diende betrokkene een procedure in bij de Raad van State (RvS). Deze is nog hangende en is een niet-schorsende procedure. De duur van deze procedure - namelijk iets meer dan 3 jaar - was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad Van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene beweert dat de behandeling van zijn asielaanvraag onredelijke lang duurde. Er dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure" (pg. 1).

Deze motivatie is verkeerd en kan niet worden gevolgd.

De asielprocedure van verzoeker is nog in behandeling bij de Raad van State. Hij bezit dus de hoedanigheid van asielzoeker: zijn asielprocedure is steeds lopend.

De hoedanigheid van asielzoeker hangt niet af van de schorsende werking van het beroep.

Er werd tot op heden geen definitieve beslissing genomen op zijn asielaanvraag. De Raad van State kan de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigen, en de RvV zal dan zich moeten uitspreken over de behoefte aan bescherming van verzoeker. Mogelijks de beslissing van het CGVS vernietigen en de aanvraag opnieuw aanhangig maken bij het CGVS. Men mag dus niet beschouwen dat zij afgerond is. Verzoekers aanvraag tot asiel is dus duidelijk nog in behandeling.

Voor deze reden voorziet de wetgeving ook dat hij, in deze hoedanigheid van asielzoeker, nog recht heeft tot "opvang" : artikel 6 van de wet van 12 januari 2007, dat bepaalt dat als het cassatieberoep voor de Raad van State toelaatbaar wordt verklaard, de asielzoeker steeds recht heeft op opvang.

De asielaanvraag is steeds lopend, en de termijnen van behandeling van deze aanvraag moeten worden berekend rekening houdend met de cassatieprocedure.

De risico's die verzoekers loopt in Iran werden nog niet op definitieve wijze onderzocht, en verwerende mag niet zomaar beschouwen dat deze analyse afgerond is.

De Kamer van Inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep van Brussel heeft al geoordeeld dat (stuk 3):

La question n'est donc pas de déterminer si le recours de l'intéressée est ou non suspensif, mais de constater que l'intéressée ayant la qualité de candidate réfugiée, elle ne peut être éloignée vers son pays d'origine pendant toute la durée de la procédure appelée à statuer sur sa demande d'asile.

Bovendien houdt verwerende partij geen rekening met het feit dat deze asielprocedure vereist dat verzoeker in België verblijft : indien hij het land verlaat, dan wordt zijn asielaanvraag (en dus ook zijn cassatieprocedure) zonder voorwerp. Hij beschikt enkel over het vereiste belang bij deze procedure als hij zich in België bevindt. Deze procedure vormt dus ook een hinder, een buitengewoon omstandigheid, en verwerende partij houdt

geen rekening met het feit dat verzoekers aanwezigheid in België noodzakelijk is voor de verderzetting van deze procedure.

De motivering is duidelijk niet passend noch correct.

2.2. TWEEDE ONDERDEEL

Verwerende partij schendt artikel 9bis VW en haar zorgvuldigheids- en motiveringsplicht, voor zover zij overgaat tot een "principiële uitsluiting" van verschillende gronden die verzoekende partij ter staving van haar 9bis-verzoek heeft aangevoerd, zonder dat artikel 9bis VW zelf deze elementen uitsluit of zonder dat verwerende partij haar standpunt voldoende en duidelijk motiveert.

De bestreden beslissing luidt als volgt : "De overige aangehaalde elementen (het onafgebroken verblijf sinds 06.11.2018, dat hij gewerkt heeft als arbeider in de garage [F.C.], dat hij gewerkt heeft als arbeider in het bedrijf [B.], dat hij ingeschreven staat bij het FOREM als werkzoekende, dat hij een Belgische rijbewijs heeft, dat hij een beroepsleiding heeft gevolgd en dat hij Franse lessen heeft gevolgd, de duurzame en serieuze banden met de Belgische maatschappij, zijn vrienden-en kennissenkring, de burgerschapstraining door het Rode Kruis, dat hij betrokken is bij de protestant werk van Doornik en er deelnam aan de organisatie van verschalende evenementen, dat hij gedoopt werd op 21.01.2019, dat hij actief is in het Rode Kruiscentrum waar hij verblijft) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (...). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art wet van 15.12.1980" (pg. 3).

Zoals uiteengezet in het kader van het 9bis-verzoek kunnen elementen tegelijkertijd als buitengewone omstandigheden worden beschouwd alsook de basis vormen van motieven ten gronde. Deze elementen hebben betrekking op de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de aanvraag (zie RvS, arrest nr. 73 025 dd. 9 april 1998).

De bestreden beslissing is niet passend gemotiveerd en legt ook niet uit waarom de elementen in casu niet betrekking (kunnen) hebben op de gegrondheid van de aanvraag.

Met name is reeds geoordeeld dat Sterke banden, a fortiori een reële integratie van verzoekers, uitzonderlijke omstandigheden in de zin van artikel 9bis VW kunnen vormen (zie RvS arrest nr. 133 915 dd. 14 juli 2004).

De motivering is niet passend, en verwerende partij heeft artikel 9bis VW geschonden, alsook haar zorgvuldigheids- en motiveringsplicht.

De bestreden beslissing (9bis) moet vernietigd worden.

2.3. DERDE ONDERDEEL

Verwerende partij schendt artikel 8 EVRM, artikels 7 en 52 van het Europees Handvest en haar zorgvuldigheids- en motiveringsplicht, op grond dat zij het bestaan van een privé- en gezinsleven in België van verzoeker weigert te erkennen en de desbetreffende gronden afwijst, zonder de minste rechtvaardiging en zonder passende motivering.

Verwerende partij is van mening dat artikel 8 EVRM en 7 van het Europees Handvest in dit geval niet van toepassing zijn omdat verzoeker niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven, noch dat zijn eventuele sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de aangehaalde artikels.

Hiermee heeft verwerende partij voornoemde bepaling van het EVRM geschonden, aangezien artikel 8 EVRM naast de bescherming van het gezinsleven ook het privéleven beschermt.

Het begrip "privé-leven" is als volgt omschreven:

"La Cour rappelle que la « vie privée » est une notion large qui ne se prête pas à une définition exhaustive (Sidabras et Dziautas c. Lituanie, nos 55480/00 et 59330/00, § 43, CEDH 2004-VIII). En effet, l'article 8 de la Convention protège le droit à l'épanouissement personnel (K.A. et A.D. c. Belgique, nos 42758/98 et 45558/99, § 83, 17 février 2005), que ce soit sous la forme du développement personnel (Christine Goodwin c. Royaume-Uni [GC], no 28957/95, § 90, CEDH 2002-VI) ou sous l'aspect de l'autonomie personnelle, qui reflète un principe important sous-jacent dans l'interprétation des garanties de l'article 8 (Pretty c. Royaume-Uni, no 2346/02, § 61, CEDH 2002-111). Si la Cour admet, d'une part, que chacun a le droit de vivre en privé, loin de toute attention non voulue (Smirnova c. Russie, nos 46133/99 et 48183/99, §95, CEDH

2003-IX (extraits)), elle considère, d'autre part, qu'il serait trop restrictif de limiter la notion de « vie privée » à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle (Niemietz c. Allemagne, 16 décembre 1992, § 29, série A no 251-B). L'article 8 garantit ainsi la « vie privée » au sens large de l'expression, qui comprend le droit de mener une « vie privée sociale », à savoir la possibilité pour l'individu de développer son identité sociale. Sous cet aspect, ledit droit consacre la possibilité d'aller vers les autres afin de nouer et de développer des relations avec ses semblables (voir, en ce sens, Campagnano c. Italie, no 77955/01, § 53, CEDH 2006-V, et Bigaeva c. Grèce, no 26713/05, § 22, 28 mai 2009). » (Cour EDH, Özpinar c. Turquie, 19 octobre 2011).

Er zij aan herinnerd dat verzoeker Iran is ontvlucht samen met zijn neef, Milad, die dezelfde Problemen heeft ondervonden als hij en die met hem in België verblijft. Hun familierelatie wordt daarom beschermd door artikel 8 EVRM (Znamenskaya t. Rusland, 2005, §27). De asielprocedure van zijn neef loopt nog en zij hebben zeer nauwe banden, zodat verwerende partij een onjuiste motivering geeft door te stellen dat verzoeker geen familieleden in België heeft.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag heeft verzoeker meer dan een dozijn getuigenissen van vrienden en kennissen ingediend waarin zijn integratie en menselijke kwaliteiten worden benadrukt. Uit deze getuigenissen blijkt duidelijk dat verzoeker nauwe betrekkingen in België heeft gevestigd, die beschermd zijn op grond van artikel 8 EVRM. Verwerende partij wijst deze echter zonder enige rechtvaardiging af, in strijd met haar zorgvuldigheids- en motiveringsplicht.

Bovendien is verwerende partij van mening dat er geen sprake is van een schending van verzoekers privéleven omdat de verplichting om terug te keren slechts een tijdelijke terugkeer en tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied betreft. De relevante vraag is echter niet of verzoeker elementen aanvoert die het voor hem bijzonder moeilijk maken om te "verplaatsen" naar Iran, maar eerder om terug te keren naar zijn land van herkomst om daar een visum aan te vragen. Dit is duidelijk niet hetzelfde als "een tijdelijke verplaatsing", aangezien het indienen van een dergelijke visumaanvraag vanuit het buitenland niet alleen reizen vereist, maar ook een verblijf in het land van herkomst gedurende een bepaalde periode om de nodige stappen te ondernemen om de visumaanvraag in te dienen en te wachten op een antwoord.

Ten slotte is de motivering van de bestreden beslissing onjuist, aangezien daarin wordt aangegeven dat verzoekers ouders, broer en zus zich in Iran bevinden en dat hij dus naar hen kan terugkeren terwijl hij een visum aanvraagt. Verwerende partij verwijst namelijk naar verzoekers interview bij de Vreemdelingendienst op 21 november 2018, maar verzoeker heeft tijdens zijn hoorzitting bij het CGVS wel uitgelegd dat hij slechts beperkt contact had met zijn familie vanwege zijn bekering en zijn vertrek uit het land.

Daarom moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

2.4. VIERDE ONDERDEEL

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat accessoir is aan de beslissing tot weigering van verblijf (9bis), neemt de onwettigheden van laatstgenoemd beslissing over en moet derhalve op dezelfde gronden nietig worden verklaard.

De nietigverklaring van de "9bis-weigeringsbeslissing" brengt de onwettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten mee, die eveneens nietig moet worden verklaard.

2.5. VIJFDE ONDERDEEL

Verwerende partij schendt artikel 3 EVRM, artikel 74/13 VW, haar zorgvuldigheids- en motiveringsplicht, aangezien in het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening is gehouden met het feit dat verzoekers asielprocedure nog loopt en dat het geen passende motivering dienaangaande en met betrekking tot verzoekers gezinsleven bevat.

Zoals hieronder wordt uiteengezet, doorloopt verzoekers asielprocedure nog steeds en is er nog geen definitieve beslissing genomen over zijn behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg zou een terugkeer naar Iran, een land waar hij vervolging vreest, een risico van schending van artikel 3 EVRM inhouden.

Zoals hierboven benadrukt, heeft de Kamer van Inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep van Brussel al geoordeeld dat (stuk 3):

La question n'est donc pas de déterminer si le recours de l'intéressée est ou non suspensif, mais de constater que l'intéressée ayant la qualité de candidate réfugiée, elle ne peut être éloignée vers son pays d'origine pendant toute la durée de la procédure appelée à statuer sur sa demande d'asile.

Verzoekers terugkeer naar Iran is dus ondenkbaar, maar verwerende partij maakt geen melding van en geeft geen redenen voor het risico van schending van artikel 3 EVRM.

Bovendien is de motivering van de bestreden beslissing betreffende de aanwezigheid van familieleden in België niet passend: verzoeker heeft herhaaldelijk uiteengezet dat hij Iran is ontvlucht met zijn neef, Milad, die zich eveneens in België bevindt en met wie hij een zeer nauwe band heeft. De Raad van State heeft onlangs de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om hem niet als vluchteling te erkennen, nietig verklaard, zodat zijn asielprocedure nog loopt.

Er is dus aangetoond dat verzoeker wel degelijk familieleden in België heeft met wie hij een nauwe band onderhoudt, zodat de redenering van verwerende partij in strijd is met artikel 74/13 VW, haar zorgvuldigheids- en motiveringsplicht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten moet daarom vernietigd worden.”

2.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van artikel 52 van het Handvest – dat in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn theoretisch luik in het verzoekschrift, niet dezelfde inhoud heeft of waarborgen geeft als artikel 8 van het EVRM – alsook “*van het fundamentele recht op een eerlijke administratieve procedure en de rechten van de verdediging, met name vastgelegd in de algemene beginselen van administratief recht van behoorlijk bestuur, waaronder het beginsel van hoor en wederhoor (een beginsel van Belgisch en Europees recht)... en de plicht tot (...) voorzichtigheid*”.

De Raad leest in het verzoekschrift immers geen concrete uitleg over de wijze waarop dit alles wordt geschonden door de bestreden beslissingen.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, gaat de Raad ervan uit dat hij de schending van §2 van dit artikel beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

De bestreden beslissingen bevatten duidelijk de juridische en feitelijke elementen waarop ze steunen. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing – onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – aangegeven dat de ingediende verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard, bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Hierbij wordt concreet ingegaan op de door verzoeker opgeworpen elementen, waarbij wordt gemotiveerd waarom deze niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Ook de tweede bestreden beslissing is duidelijk voorzien van een rechtsgrond en een feitelijke motivering. Verweerder motiveert ook waarom deze beslissing niet in strijd is met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet duidelijk waarom deze motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien verzoeker in zijn betoog tevens gewag maakt van een motivering die “*niet passend noch correct*” is. Aangezien hij inhoudelijke kritiek uit op de motieven, kan hij worden geacht ze te kennen en te begrijpen.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat verweerder bij het nemen van een beslissing op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. [...]”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toe-passing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en, zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.6. In casu werd de aanvraag onontvankelijk verklaard omdat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond. De Raad wijst erop dat verweerder, bij het beoordelen of de aangevoerde omstandigheden buitengewoon zijn, beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.7. Onder het kopje “eerste onderdeel” voert verzoeker aan dat verweerder niet op passende wijze rekening heeft gehouden met het bij de Raad van State hangende cassatieberoep. Hij wijst erop dat dit beroep door de Raad van State toelaatbaar werd verklaard. Verzoeker voert aan dat hij bijgevolg nog steeds de hoedanigheid van asielzoeker bezit, die volgens hem niet afhangt van de schorsende werking van een beroep, en dat zijn asielprocedure nog steeds lopende is. Hij wijst hiervoor op artikel 6 van de Opvangwet waaruit volgt dat een asielzoeker nog steeds recht heeft op opvang in geval zijn cassatie-beroep toelaatbaar wordt verklaard door de Raad van State. Hij wijst eveneens op een arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling van het hof van beroep van Brussel waarin wordt gemeld dat de vraag niet is of het beroep ingediend door de betrokkene al dan niet schorsende werking heeft maar wel de vaststelling dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van asielzoeker niet kan worden uitgewezen naar zijn land van herkomst tijdens de asielprocedure. Verzoeker vervolgt dat de cassatieprocedure voor de Raad van State deel uitmaakt van de asielprocedure en aldus moet worden meegeteld in de totale behandelingsduur van deze procedure. Hij stelt dat het risico dat hij loopt bij terugkeer naar Iran nog niet op definitieve wijze werd onderzocht. Hij voegt hieraan toe dat de cassatieprocedure voor de Raad van State een buitengewone omstandigheid vormt omdat zijn aanwezigheid in België is vereist teneinde zijn belang bij de procedure te behouden.

2.8. De Raad wijst erop, zoals hij ook ter terechtzitting heeft gedaan, dat het in punt 1.1. bedoelde beroep bij de Raad van State waar verzoekers betoog aan vasthangt, ondertussen werd verworpen bij arrest van 22 januari 2024 met nummer 258.518. Verzoeker werd ondertussen niet op een gedwongen wijze verwijderd van het Belgisch grondgebied. Er blijkt bijgevolg niet welk belang verzoeker nog heeft bij zijn opwerping dat zijn aanwezigheid in België omwille van dit beroep is vereist. Blijkens zijn aanvraag heeft verzoeker ook niet de lopende cassatieprocedure op zich aangehaald als buitengewone omstandigheid. Wel wees hij erop dat door deze procedure zijn asielprocedure al langer dan vier jaar duurde en dat ze nog steeds lopende was en dat er nog geen definitieve beslissing was getroffen over zijn behoefte aan internationale bescherming. De Raad stelt vast dat blijkens de eerste bestreden beslissing verweerder hiermee rekening heeft gehouden. De Raad leest in dit verband meer bepaald :

“Op 21.11.2018 diende betrokkene een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 01.12.2021 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 30.12.2021 diende betrokkene een procedure in bij de Raad van State (RvS). Deze is nog hangende en is een niet- schorsende procedure. De duur van deze

procedure – namelijk iets meer dan 3 jaar – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene beweert dat de behandeling van zijn asielaanvraag onredelijk lang duurde. Er dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure.”

2.9. De Raad kan verweerder volgen waar hij vaststelt dat de beroepsprocedure voor de Raad van State geen schorsende werking heeft, wat betekent dat verzoeker niet meer kan worden beschouwd als asielzoeker na het in punt 1.1. bedoelde arrest van de Raad alsook dat de voormelde beroepsprocedure niet meetelt bij de berekening van de duur van de asielprocedure. Enkel indien de Raad van State het in punt 1.1. bedoelde arrest van de Raad zou hebben vernietigd, moest verzoeker onafgebroken worden beschouwd als asielzoeker met een lopende asielprocedure en moest de door de Raad gedane analyse inzake verzoeker vrees voor vervolging in Iran niet worden beschouwd als een definitieve analyse, quod non in casu. Verweerder mocht er van uit gaan dat het in punt 1.1. bedoelde arrest van de Raad op het moment van de bestreden beslissingen het sluitstuk van de asielprocedure vormde, vermits het niet gecasseerd was. Verzoeker kan niet dienstig argumenten gaan zoeken in de Opvangwet die voorziet dat materiële hulp wordt toegekend vanaf het moment dat het cassatieberoep tegen een arrest van de Raad dat zich uitsprak over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toelaatbaar wordt verklaard. Verweerder past de Vreemdelingenwet toe en niet de Opvangwet. Een verwijzing naar een arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling van het hof van beroep van Brussel dat handelt over de vasthouding van een vreemdeling, kan evenmin tot een ander oordeel leiden. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de vaststelling van verweerder dat een asielprocedure van drie jaar niet als onredelijk lang kan worden beschouwd en dat een zekere behandelingsperiode niet automatisch een recht geeft op verblijf *“niet passend noch correct”* is.

2.10 In een tweede onderdeel van het middel verwijt verzoeker verweerder een *“principiële uitsluiting”* van een aantal elementen die hij heeft aangevoerd in de in punt 1.3. bedoelde aanvraag. Hij stelt dat deze elementen waaronder zijn integratie zowel betrekking kunnen hebben op de ontvankelijkheid als op de gegrondheid van de aanvraag. Volgens verzoeker legt de eerste bestreden beslissing niet uit waarom deze elementen geen betrekking kunnen hebben op de ontvankelijkheid van de aanvraag.

2.11. De Raad leest in de eerste bestreden beslissing de volgende passage die eveneens door verzoeker wordt geciteerd:

“De overige aangehaalde elementen (het onafgebroken verblijf sinds 06.11.2018, dat hij gewerkt heeft als arbeider in de garage [F.C.], dat hij gewerkt heeft als arbeider in het bedrijf [B.], dat hij ingeschreven staat bij het FOREM als werkzoekende, dat hij een Belgische rijbewijs heeft, dat hij een beroepsopleiding heeft gevolgd, dat hij Franse lessen heeft gevolgd, de duurzame en serieuze banden met de Belgische maatschappij, de vrienden- en kennissenkring, de burgerschapstraining door het Rode Kruis, dat hij betrokken is bij de protestantse kerk van Doornik en er deelnam aan de organisatie van verschillende evenementen, dat hij gedoopt werd op 21.01.2019, dat hij actief is in het Rode Kruiscentrum waar hij verblijft) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2.12. Deze motieven zijn deugdelijk en pertinent, vermits ze in overeenstemming zijn met de hierin aangehaalde rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelt immers *“dat echter omstandig-heden die bijvoorbeeld betrekking hebben de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker verwijst naar oudere rechtspraak van de Raad van State en betoogt dat sterke banden en *“a fortiori een reële integratie”* in België, tevens betrekking kunnen hebben op de ontvankelijkheid van de aanvraag. Hij legt echter zelf niet concreet uit waarom de elementen waarvan sprake in de geciteerde passage in zijn geval toch buitengewone omstandigheden uitmaken die het hem bijzonder moeilijk maken om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, zoals bijvoorbeeld wanneer het gaat om

activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou geven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld (cf. RvS 21 september 2004, nr. 135.090). Verzoeker toont dit in casu niet aan. De tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen impliceert geenszins dat de banden die verzoeker zou hebben opgebouwd met de Belgische maatschappij zouden tenietgaan. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat de motieven van de eerste bestreden beslissing die hierboven werden geciteerd, niet afdoende of *“niet passend”* zijn of strijdig zijn met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.13. In een derde onderdeel van het enig middel herinnert verzoeker eraan dat zijn neef met wie hij samen Iran is ontvlucht en die dezelfde problemen kende als hij, *“met hem in België verblijft”*. Daarom, vervolgt verzoeker, wordt hun *“familierelatie”* beschermd door artikel 8 van het EVRM, dat naast het familieleven ook het privéleven beschermt. Hij stelt dat de eerste bestreden beslissing *“onpassend”* gemotiveerd is omdat zij het privé- en gezinsleven in België weigert te erkennen.

2.14. Daar waar verzoeker de relatie met zijn in België verblijvende neef kwalificeert als familie- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat dit niet werd ontwikkeld in de punt 1.2. bedoelde aanvraag. In deze aanvraag rept verzoeker zelfs met geen woord over zijn neef. De Raad ziet dan ook niet in hoe verweerder kan worden verweten verzoekers privé- en familieleven met deze neef niet te hebben erkend. Het is niet aan verweerder om ambtshalve een onderzoek te doen naar elementen die verzoeker niet nader preciseert of uiteenzet in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging.

2.15. In de eerste bestreden beslissing kan voorts worden gelezen:

“Vervolgens verwijst betrokkene naar art. 8 EVRM en dit omwille van het privéleven en dat hij blijk zou kunnen geven van talrijke duurzame sociale contacten in België. Ter staving legt hij diverse steun-betuigingen en getuigenverklaringen voor. Echter, uit deze steunbetuigingen en getuigenverklaringen is niet uit te maken dat de opgebouwde sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die onder de bescherming van art. 8 EVRM zou moeten vallen. Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. (...)

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene ruim 25 jaar in Iran heeft verbleven en bijgevolg kunnen de opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Wat betreft de verwijzing naar het recht op het volgen van onderwijs of opleiding (EHRM, 16.12.2002; Niemitz t. Duitsland), betrokkene toont niet aan hoe dit recht geschonden zou zijn. Betrokkene heeft namelijk opleidingen gevolgd.

(...)

Betrokkene verklaart dat zijn centrum van belangen in België ligt. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn belangen zodanig hecht zijn dat zij een tijdelijke terugkeer om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen onmogelijk zouden maken, waardoor er geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene bij zijn VIB dd. 21.11.2018 verklaarde dat zijn ouders alsook een broer en zus in Iran verblijven. Betrokkene toont niet aan dat zijn familieleden niet meer in Iran zouden verblijven, noch dat hij niet tijdelijk bij deze familieleden zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.”

2.16. Verzoeker weerlegt deze beoordelingen niet door te benadrukken dat hij *“meer dan een dozijn getuigenissen”* heeft voorgelegd van vrienden en kennissen waaruit zijn integratie, menselijke kwaliteiten en nauwe banden met België blijken en dat verweerder dit alles *“zonder enige rechtvaardiging”* heeft afgewezen. Met een dergelijk algemeen betoog toont verzoeker niet aan dat voormelde beoordeling onzorgvuldig, niet passend of incorrect is. Voorts neemt de Raad akte van verzoekers betoog waarin hij aanvoert dat een tijdelijke terugkeer niet hetzelfde is als een *“tijdelijke verplaatsing”*, *“aangezien het indienen van een dergelijke visumaanvraag vanuit het buitenland niet alleen reizen vereist, maar ook een verblijf in het land van herkomst gedurende een bepaalde periode om de nodige stappen te ondernemen om de visumaanvraag in te dienen en te wachten op een antwoord”*. De Raad ziet de relevantie van dit betoog niet in aangezien uit de bewoordingen van de eerste bestreden beslissing duidelijk blijkt dat een tijdelijke terugkeer naar Iran impliceert dat verzoeker aldaar verblijft gedurende de tijd die nodig is voor de behandeling van zijn aanvraag tot verblijfs-machtiging. Verder maakt het feit dat verzoeker stelt slechts beperkt contact te hebben met zijn

familie in Iran wegens zijn bekering en zijn vertrek, de motivering van verweerder niet “onjuist” dat *“betrokkene bij zijn VIB dd. 21.11.2018 verklaarde dat zijn ouders alsook een broer en zus in Iran verblijven. Betrokkene toont niet aan dat zijn familieleden niet meer in Iran zouden verblijven, noch dat hij niet tijdelijk bij deze familieleden zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.”* De Raad merkt nog op dat in zijn in punt 1.1. bedoelde arrest kan worden gelezen: *“Wat betreft de bemerking van verzoekende partij dat haar contacten met haar familie zeer beperkt zijn, bemerkt de Raad evenwel dat uit haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud niettemin blijkt dat zij nog contact heeft met haar zus en dat zij zelfs nog een paar dagen voor het persoonlijk onderhoud met haar contact had (notities CGVS Me., p. 4)”*. Bovendien merkt de Raad op dat, zoals ook blijkt uit de eerste bestreden beslissing, de asielinstanties geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas en zijn bekering tot het christendom.

2.17. In een vierde onderdeel van het enig middel voert verzoeker aan dat de tweede bestreden beslissing “accessoir” is aan de eerste bestreden beslissing waardoor de onwettigheid van deze laatste leidt tot de onwettigheid van de tweede bestreden beslissing.

De Raad wijst erop dat de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing elk zijn gestoeld op hun eigen juridische en feitelijke gronden (cf. RvS 28 maart 2017, nr. 237.806). De onwettigheid van de eerste beslissing houdt als dusdanig dan ook niet de onwettigheid van tweede bestreden beslissing in. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat verzoeker geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden heeft aangevoerd zodat hieruit hoe dan ook niet de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten kan voortvloeien.

2.18. In een vijfde onderdeel van het enig middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, betoogt verzoeker dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat zijn asielprocedure nog steeds loopt. Hij wijst erop dat er nog geen definitieve beslissing werd genomen over zijn nood aan internationale bescherming waardoor een terugkeer naar Iran ondenkbaar is omwille van zijn vrees voor vervolging. Hij is van oordeel dat de tweede bestreden beslissing *“[...] geen melding [maakt] van en [...] geen redenen [geeft] voor het risico van schending van artikel 3 EVRM”*. Anderzijds voert verzoeker aan dat de motivering van de tweede bestreden beslissing niet passend is voor wat betreft zijn gezinsleven. Hij verwijst in dit verband opnieuw naar de aanwezigheid van zijn neef in België met wie hij *“een nauwe band heeft”* en voegt hieraan toe dat de Raad van State onlangs het arrest van de Raad waarbij deze neef de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus werden ontzegd heeft vernietigd, zodat de asielprocedure van zijn neef nog loopt.

2.19. Voor wat betreft verzoekers betoog over zijn nog lopende asielprocedure gezien zijn toelaatbaar beroep bij de Raad van State, wijst de Raad op wat hierover supra reeds werd gesteld. Voor wat betreft zijn vrees voor vervolging bij terugkeer naar Iran en de eraan gekoppelde schending van artikel 3 van het EVRM, kan in de eerste bestreden beslissing, die samen met de tweede bestreden beslissing werd getroffen en betekend en die dus niet kan worden genegeerd, worden gelezen:

“Betrokkene haalt aan zijn land te zijn ontvlucht uit vrees voor vervolging op grond van zijn geloof, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.”

2.20. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker volledig voorbijgaat aan voormelde overwegingen van verweerder. Verweerder benadrukt terecht dat verzoekers vrees voor vervolging reeds als ongeloofwaardig werd bestempeld door de asielinstanties en dat hij geen nieuwe elementen heeft aangehaald die anders doen besluiten. De Raad ziet niet in welke andere overwegingen in het kader van artikel 3 van het EVRM verzoeker dan nog verwachtte in de tweede bestreden beslissing.

2.21. Voor wat betreft verzoekers betoog over het familieleven dat hij voorhoudt te leiden met zijn in België verblijvende neef, zelfs als zou moeten worden aangenomen dat verweerder de aanwezigheid van verzoekers neef in België had kunnen afleiden uit het administratief dossier, toont verzoeker niet aan welk belang hij heeft bij zijn kritiek dat de motivering van de tweede bestreden beslissing op dit vlak niet passend is. Hij toont immers niet aan met zijn neef een beschermenswaardig familieleven te leiden in de zin van artikel 8 van het EVRM. Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden vallen slechts onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond, quod non in casu (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Verzoeker toont dit

in casu niet aan door zijn bloot en niet uitgewerkt betoog inzake “*nauwe banden*” met zijn neef, noch door zijn betoog dat zij in Iran dezelfde problemen kenden, dat zij samen het land zijn ontvlucht en dat verzoeker nu “*met hem in België verblijft*”. Dat de asielprocedure van zijn neef nog lopende zou zijn, maakt niet dat hierover anders moet worden geoordeeld, minstens legt verzoeker dit niet uit .

Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	M. EKKA
-----------	---------